at Hjælpekasseinstitutionerne — her i København Frederiksberg Hjælpekasse og Københavns Understøttelsesforening — slet ikke magter denne Opgave, trods de store Tilskud fra Kommunen, bevises bedst derved, at en lille privat Forening (der ganske vist ogsaa faar Tilskud af Stat og Kommune, men dog mest virker med private Midler) har maattet og stadig maa hjælpe saa mange Enker, der kommer til os i den yderste Nød.

Ligesom Alimentationsloven tager dette nye Lovforslag ganske særlig Sigte paa at hjælpe Børnene. Og trods alt det meget, der gøres af Stat og Kommune og ad privat Vej, hvor trænges der ikke stadig til Hjælp her. Jeg tænker ganske særligt paa de Børn, der i 12—14 Aars Alderen, ja endnu tidligere maa være med til at tjene Brødet i det fattige Hjem, Mælkedrengene, Bypigerne, de smaa Avisbude o. s. v. o. s. v. I »Statistiske Efterretninger« for Februar Maaned oplyses det, at der i København er 10,000 Skolebørn, der har lønnet Arbejde for fremmede, og at blandt Friskolebørn paa over 13 Aar Halvdelen af Drengene og en Trediedel af Pigerne har lønnet Arbejde. Her tales slet ikke om Børn paa 9—10—11 Aar, der ogsaa undertiden maa hjælpe deres Moder med at tjene til Livsophold for dem og sig.

Tidligst muligt kastes disse Børn ind i den haandgribeligste Eksistenskamp, og har en Dreng eller Pige i et saadant fattigt Hjem Lyst og Evne til noget særligt, da er Vejen spærret: Bydreng, Formiddagspige, det er deres Fremtidsudsigter. Man maa beundre de fattige Mødre, der til det yderste nægter sig alt for at give sin Dreng eller sin Pige en Faguddannelse, der har mere Fremtid i sig baade for ham og for hende; men man maa ikke undre sig over, om Horisonten lukker sig om den, hvis hele Liv bliver en opslidende Kamp for at faa det til at slaa til. Der er socialt Udsyn i dette: I samme Forhold som de faglærte Arbejderes Tal formindskes, øges det store Proletariat. Der kan herimod indvendes, at der er nok faglærte Arbejdere; men det er et andet Spørgsmaal, der maa søges løst for sig. Det er dog anerkendt, at det er bedre at høre til de første end til de sidste, siden »»Børneforsorg« og »Værgeraad«, der tager sig af betlende Børn, sørger for, at disse oplæres i en Profession og saaledes *rykker op* fra de løse Arbejderes Hær i de faglærtes Aristokrati*)«. Alle vil dog gerne frem, og denne naturlige Opdrift er sikkert ikke til Skade for Samfundet.

Der er saa vist ingen Fare for, at velgørende Institutioner og privat Godgørenhed skal svækkes, fordi vi føjer et manglende Led til vor Lovgivning og gør et Skridt fuldt ud, der kun er gjort halvt. Retfærdighed og Godgørenhed forholder sig dog ikke saaledes til hinanden, at den ene kan træde i Stedet for den anden. En Mangel i den ene kan derimod hindre den anden i at naa sin fulde Udfoldelse. Lad os gøre vore Love saa gode og retfærdige som vel muligt — det vilde være den største Ære for vort Folk at gaa foran her — der skal nok endda blive Plads saavel for human Velgørenhed, som for kristelig Barmhjærtighed, ja først da bliver der rigtig Plads for dem.

Marts 1910.

Marie Tullin-Petersen.

Fra Norge.

Kvinderne slippes ind!

staar der iaften med store Bogstaver i vore aviser. Og saa meddeles der, at konstitutionskomiteen indenfor Stortinget enstemmig foreslaar, at der indføres almindelig stemmeret for kvinder ved de kommunale valg.

Med andre ord: der foreslaaes av en komite som er sammensat av repræsentanter fra alle politiske partier, at de kommunale stemmeretsregler for kvinder blir de samme som de, der allerede gjælder for mænd.

*) Kriminalretsassessor Jul. Møllers Pjece »Om Betleri og Almisse«.

Husk den 20. Maj! Gaa til Vælgermøderne!